

Titkosszolgálatok a német média mögött

2014. október 25., szombat 07:01 , forrás: Magyar Nemzet, szerző: Győr Ágnes

f 85

Több mint másfél évtized sikeres újságírói pályafutás után a Frankfurter Allgemeine Zeitung hajdani munkatársa lerántotta a leplet arról, miként használják kormányok és titkosszolgálatok a propaganda eszközeként a német médiát. A Gekaufte Journalisten (Megvásárolt újságírók) szerzője, Udo Ulfkotte lapunknak arról beszélt, szégyelli, hogy korábban maga is részt vett a hazugságok gyártásában. Állítása szerint az ukrán konfliktus miatt döntött úgy, túl veszélyessé vált a helyzet ahhoz, hogy ne derüljön ki az igazság a tudósítások mögötti lobbierdekekről.

– A Megvásárolt újságírók nem az első olyan könyve, amelyben kritizálja a sajtó működését, de mindképp a legkeményebb, legkimerítőbb bírálata a német médiának. Mi az oka annak, hogy most írta meg?

– Nem most írtam meg, hanem már évekkel ezelőtt. Azért láttam elérkezettnek az időt, hogy kicsit átírom és kiadjam, mert súlyosan aggaszt az ukrán helyzet és az arról szóló, Amerika-párti tudósítások. Én nem vagyok oroszpárti, de azt kristálytisztán látom, hogy sok újságíró vakon követi és közli azt, amit a NATO sajtóosztálya kiad. Az ilyen tájékoztatás pedig értelemszerűen roppant egyoldalú.

– Annak ellenére, hogy a könyve pillanatok alatt az eladási listák élére került, a német médiában kevés visszhangot kapott. Ön szerint mi ennek az oka?

– Valóban van médiabojkott a könyvvel szemben, de csak Németországban. Nemzetközi viszonylatban más a helyzet. Számos amerikai újság, olasz, francia, spanyol, orosz és iráni cikk számolt be róla. Világszerte hívnak televíziós műsorokba. A saját hazámban nem tudják, hogyan viszonyuljanak a könyvemhez, mert megneveztem rengeteg olyan újságírót, aki együttműködik a CIA-val, vagy közeli viszonyt ápol a titkosszolgálatokkal. Az említett személyek alighanem döbbenet látják viszont a nevüket egy bestsellerben. De mit lehet tenni? Én már csak olyan ember vagyok, aki rengeteg lábujjgyezetet használ, és minden bizonyítéknak a birtokában van.

– A közelmúltban az RT orosz csatornának adott interjúban azt állította, az újságírókat nem mindig közvetlen módon közelítik meg a titkosszolgálatok. Sokszor ingyenes utakon és a háttérből irányított kapcsolatépítési lehetőségeken keresztül hálózák be őket. Ön mikor vette észre, hogy, mint korábban fogalmazott, a propaganda eszközeül használják?

– Nézze, egyértelmű, hogy ezeknek a szolgálatoknak az emberei jártak a Frankfurter

Allgemeine szerkesztőségében, ahol én 17 éven át dolgoztam. Többször is jelent meg a nevem alatt olyan cikk, amely nem az én szellemi termékem volt. Eljött hozzám a német titkosszolgálat embere, hogy írjak Moammer Kadhafiról, pontosabban arról, miként próbált meg titokban mérgező gázokat termelő üzem építeni Líbiában. Erről nekem nem volt semmilyen információ, de ők adták a dokumentumokat, nekem tulajdonképpen csak a nevemet kellett hozzátennem. Ön szerint ezt lehet újságírásnak nevezni? Szerintem nem. Ez az olvasók becsapása, azoké, akik azt hiszik, információt kapnak, de valójában a pénzükért csak propagandát vesznek.

– Ha az ön által leírt, titkosszolgálatokkal kéz a kézben folyó újságírás olyan elterjedt, mint ahogy a könyvében írja, hogyhogy ön az első, aki beszámol az igazságról?

– Minden újságírót azonnal elbocsátának, aki erről beszél. Nálam már hatszor tartottak házkutatást, volt már három szívinfarktusom, de nincsenek gyermekeim, akikről gondoskodnom kéne. Szabad vagyok, nincs nagy anyagi nyomás rajtam. Úgy akarom itthagyni ezt a világot, hogy tiszta az elmém, és nem nyomják a lelkeket hazugságok. Nagyon szégyellem azt, amit a nagyra becsült Frankfurter Allgemeine szerkesztőségében munkaként végeztem. Szégyellem magam érte. Akiknek dolgoztam, mindvégig tudták, mit csinálok. Az igazságnak pedig napvilágra kell kerülnie. És ennek lényegében semmi köze a Frankfurter Allgemeinéhez, mert az egész rendszerről van szó, ami velejéig korrump.

– Úgy tudom, eddig a Frankfurter Allgemeine Zeitung nem reagált hivatalosan a könyvében megfogalmazott vádakra. Kereste a szerkesztőség önt esetleg közvetlenül, informálisan?

– Egyelőre nem reagáltak és nem kerestek. Én már a könyv megjelenése előtt szóltam nekik, mire készülök. Akkor azt mondták, be fognak perelni. Hát pereljének, mondtam. Ha Németország nem banánköztársaság, akkor az igazság a bíróságon is győzedelmeskedni fog.

– Megkereste vagy beperelte önt bárki is azon személyek vagy szervezetek közül, akiket, illetve amelyeket a könyvével kompromittált?

– Nem. Egyelőre nem volt ilyesmire példa.

– A könyvében megemlíti Soros Györgyöt, aki Magyarországon igen megosztó személyiség. Van, aki úgy tartja, alapítványain és ösztöndíjain keresztül a humanitárius értékek önzetlen hirdetője, mások úgy vélik, szervezetein keresztül álszent üzenetek mögé bújva képviseli külföldön az Egyesült Államok érdekeit. Ön szerint melyik oldal áll közelebb az igazsághoz?

– A könyvemben valóban írok Soros Györgyről, és amiket írok, azok nem túl szépek. Szerintem a Soros és szervezetei által látszólag vallott értékek és az igazság egymással szöges ellentétben állnak.

– Néha az a benyomása az embernek Magyarországon, hogy mióta a Fidesz-kormány hatalomra jutott, a nyugati média és azon belül különösen a német – függetlenül attól, hogy liberális vagy konzervatív médiumokról van-e szó – jobban figyel Magyarországra, de szinte kizárólag negatív színben tünteti fel. Valóban így

volna, s ennek van valami oka, vagy egyszerűen paranoiások vagyunk?

– Ez nem paranoia. A magyar kormánynak külföldön nincsen jó médiavisszhangja, mert az úgynevezett alfaújságírók – akik közeli kapcsolatot ápolnak a Nyugat politikai elitjével – csak azt írják le, amit tollba mondanak nekik. A háttérben politikai érdekek húzódnak, amelyeknek az a céljuk, hogy destabilizálják az országukat, mert a magyarok továbbra sem hajlandók vakon kiszolgálni az Európai Unió és az Egyesült Államok érdekeit. Sajnos ez az eredménye annak, ha egy állam nem hajlandó az Európai Unió vagy Amerika gyarmatává válni.

– A német sajtóban rengeteget olvasni a Magyarországon tapasztalható antiszemitizmusról, rasszizmusról és a szélsőjobb előretöréséről. Noha ezek nyilván fontos témák, a gyakoriság és az ezekről szóló cikkek vészjósló hangneme olykor szinte értelmetlen a magyar valóság tükrében. A német olvasókat valóban ennyire érdekli és aggasztja a magyar helyzet? Ha hazánk esetében ilyen érzékeny a német közeg a rasszista és antiszemita megnyilvánulásokra, miért van az, hogy közeli országokban előforduló, hasonló, sőt durvább estekkel nem foglalkozik a német média?

– Ez mind része annak a magyarellenes propagandának, aminek az ország destabilizálása a célja. Sokkal nagyobb probléma az antiszemitizmus például Hollandiában a mozlim közösségben, de ez olyasmi, ami felett szemet huny a német sajtó.

– És most, hogy kiadta a könyvét, mihez kezd? Ír egy újabbat, beszáll a politikába, esetleg létrehoz egy szerkesztőséget, amelyben a sajtó eredeti céljaihoz hű, kompromisszummentes újságírás folyik?

– Valóban tervezem, hogy megírom a könyvem folytatását, amelyben több tény és bizonyíték lesz majd az újságírók és a titkosszolgálatok együttműködésére.

– Kiábrándult a médiából. Reggelente, az első csésze kávé elfogyasztása után, tudva mindazt, amit tud a hírgyártás háttéréről, hogyan elégíti ki az információéhségét? Mely lapokban, portáloknak, csatornáknak bízunk?

– Az egész világra kiterjedő baráti hálózatom van, amely olyan emberekből áll, akikben fenntartások nélkül megbízom. Ők is tudják, kikben bízhatnak a saját országukban, miként én is tisztában vagyok azzal, kire számíthatok Németországban. Interneten keresztül tartjuk a kapcsolatot. Ingyenes és megbízható rendszer a miénk.

Névjegy

Udo Ulfkotte 1960-ban született, huszonöt éve foglalkozik újságírással, ebből tizenhetet a Frankfurter Allgemeine Zeitungnál (FAZ) töltött. A vezető német konzervatív napilapnak, amelynek körülbelül 3400 cikket írt, volt egyebek között a külpolitikai szerkesztője, illetve haditudósítója is.

Eredetileg jogot tanult Freiburgban és Londonban, majd később Helmut Kohl kancellársága idején a német kormány politikai tanácsadója volt. Hírszerzési specialista, az Egyesült Államok Marshall-alapítványának a tagja, dolgozott a Konrad Adenauer Alapítvány tervezőbizottságában és a Szövetségi Biztonságpolitikai Akadémia szóvivőjeként is. 1986 és 1998 között Ulfkotte több iszlám államban is élt, s rövid időre maga is felvette a mozlim vallást, később azonban visszatért a kereszténységhez, és az elmúlt években élesen kritizálta az iszlám térhódítását Európában. Nevét átmenetileg a Pax Európa jobboldali, iszlámellenes mozgalommal is összekapcsolták.

Karl Rössel 1997-ben egy a szélsőbaloldali Konkret Magazinban megjelent cikkben azt állította, hogy Ulfkottét a FAZ akkori afrikai tudósítójaként lefizette a Shell olajtársaság, hogy cikkeivel próbálja meg elkendőzni a Niger folyam deltavidékének olajszennyezettségét. Utóbbi állításokért a lap beperelte Rösselt, a bíróság azonban úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó cikk nem merítette ki az újságírói szabadság kereteit. Egyes interjúkban Ulfkotte arról számolt be, hogy a titkosszolgálati beszervezés még diákkorában kezdődött. A Freiburgi Egyetemen az egyik professzora kereste meg Ulfkottét, hogy részt vehet egy fizetett, a kelet–nyugati konfliktussal foglalkozó kurzuson.

Témák

[könyv](#) ▪ [újságíró](#) ▪ [média](#) ▪ [újságírás](#) ▪ [titkosszolgálat](#) ▪ [Németország](#)

Ajánlja a cikket ismerőseinek!

Használja az MNO szolgáltatásait!

[Időjárás](#)

[MNO rádió](#)

[Szavazás](#)

[Pénzpiacok](#)

[Mobil appok](#)

h i r d e t é s

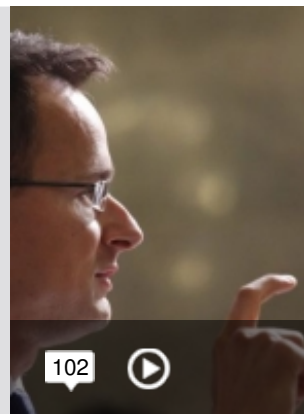
hirdetés

hirdetés

hirdetés

ÖSSZEFOGLALÓ

Teljes nyilvánosságot!

Csalódottak a norvégok

h i r d e t é s